

Knihá Nebe

*(pracovní text pro osobní použití)
přeložila a upravila Marta Koňáříková)*

**Volání stvoření
k návratu k Zadání,
Místu a Záměru,
pro které bylo stvořeno Bohem**

SVAZEK 5

J.M.J.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Pane, přijď mi na pomoc, spoutej tuto mou vzpurnou vůli, která se stále chce vzpírat svaté poslušnosti. Uvádí mě do takového stínění, že zatímco někdy se zdá, že je mrtvá, pak jí víc než kdy jindy cítím v sobě živou jako hada, který mě vnitřně stravuje. Proto mě spoutej novými provazy; nebo spíše mě naplň svou svatou a obdivuhodnou Vůlí až k vnějšímu přetékání, a to tak, aby moje vůle byla pohlcena v Tvém nitru. Teprve pak budu moci mít to štěstí, že už nebudu bojovat proti svaté poslušnosti. A ty, ó svatá poslušnosti, odpusť mi, jestliže proti tobě stále válčím, a dej mi sílu, abych tě mohla ve všem klidně následovat, neboť někdy se zdá, že mám všechny důvody proti tobě bojovat, jako v tomto psaní o zpovědníkovi... Ale dost, mlčme, neváhejme už a začněme psát.

Protože můj minulý zpovědník byl velmi zaneprázdněn - vlastně v průběhu let, kdy mě vedl, když nemohl přijít, přicházel současný zpovědník, ačkoli jsem si nikdy nemyslela, že se ocitnu v rukou tohoto; tím spíše, že jsem byla s tímto spokojena a měl veškerou mou důvěru...asi jeden a půl roku předtím, než se tento nynější stal mým zpovědníkem, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš mi řekl, že není spokojen s tím, že se zpovědník už nezajímá o mé nitro, a s tím, jak spolupracuje s naším Pánem nad mým stavem, a řekl mi: "Ne, ne: "Když svěřuji obětující se duše do rukou zpovědníka, musí se jejich nitro neustále opečovávat. Proto mu řekni: buď mi bude odpovídat, nebo tě svěřím do rukou někoho jiného".

A já: "Pane, co to říkáš? Kdo bude tak trpělivý, aby na sebe vzal tento kříž, že bude muset každý den přijít a obětovat se jako tento zpovědník? A Ježíš: "Dám světlo přítomnému zpovědníkovi, ustanovím ho a on přijde." A já: "Je nemožné, aby vzal na sebe tento kříž! A Ježíš: "Ano, přijde, a kromě toho, když mně nebude naslouchat, pošlu mu svou Matku, a on, který ji miluje, jí tuto službu neodepře. Vskutku, když někdo někoho opravdově miluje, nepošle ho zpátky. Chci však ještě chvíli sledovat, co tento člověk dělá; a ty mu řekni všechno, co jsem ti řekl."

Když přišel zpovědník, všechno jsem mu vyprávěla, ale chudák, nové zaměstnání, které přijal, mu znemožnilo zabývat se mým nitrem. Skutečně se ukázalo, že to nebyla jeho vůle, ale nemožnost situace, aby se mnou zabýval. Když jsem mu o tom řekla, věnoval se tomu lépe, ale brzy se zase vrátil k tomu, že se tím nezabýval, stejně jako dřív. Blahoslavený Ježíš nad ním bědoval a já jsem to zopakovala zpovědníkovi. Jednoho dne mi sám poslal toho současného otce a já jsem mu rovněž otevřela svou duši a řekla mu vše, co jsem dříve sdělila, a on souhlasil s tím, že bude přicházet. Byla jsem překvapená, jak souhlasil, a řekla jsem si:

"Ježíš měl pravdu". Ale brzy překvapení zmizelo; nedokážu říct jak, ale trvalo tak dlouho jako stín, který se rychle ztrácí. Přišel jen na dva nebo tři dny a pak už se neobjevil. I on zmizel jako stín a já jsem dál zůstávala v rukou předcházejícího zpovědníka a klaněla se Božím záměrům - tím spíš, že jsem byla šťastná s ním, který kvůli mně přinesl tolik obětí.

Po uplynutí zhruba dalšího roku, jsem pocítila hlas svědomí a řekla jsem to minulému zpovědníkovi, který mi řekl: "Pošlu ti otce Gennara" - tedy současného otce, který by se ujal mého nutného požadavku. Měla jsem obavy z bouře, která se mezi nimi odehrála, ale Ježíš opakoval: "Nechej to být, já sám jsem všechno zařídil a všechno, co bylo uděláno, bylo uděláno dobře."

19. března 1903

Pravá láska je láska toho, kdo trpí pro Boha a chce trpět ještě víc.

Dnes ráno jsem viděla zpovědníka celého poníženého a také blahoslaveného Ježíše a svatého Josefa, kteří mu řekli: "Dej se do práce, neboť Pán je připraven dát ti milost, kterou chceš."

Když jsem potom viděla svého drahého Ježíše trpícího jako při svém umučení, řekla jsem Mu: "Pane, cožpak jsi necítil únavu, když jsi trpěl tolika různými bolestmi? A On: "Ne, naopak, jedno utrpení ještě více rozlítlo srdce, aby trpělo dalším. To jsou způsoby Božího Utrpení; nejen to, ale při svém utrpení a bolestech nehledí na nic jiného než na ovoce, které z něj získá. Ve svých ranách a ve své krvi jsem viděl spasené národy a dobro, které stvoření obdržela; a mé Srdce místo únavy pocíťovalo radost a vroucí touhu trpět dál. Znamení, že to, co člověk trpí, je účastí na mých bolestech, je skutečnost, že je jeho utrpení spojeno s radostí trpět víc; že při nesení utrpení je člověk přináší pro mě; že nehledí na to, co dělá, ale na slávu, kterou dává Bohu, a na ovoce, které přijímá."

20. března 1903

Ježíš a svatý Josef utěšují otce v jeho těžkostech.

Když jsem byla mimo sebe, viděla jsem, že duchovní otec je celý v nesnázích pokud jde o milost, kterou žádá, a opět mu blahoslavený Ježíš se svatým Josefem říkali: "Když se pustíš do práce, všechny tvé potíže zmizí a odpadnou jako rybí šupiny."

23. března 1903

Je-li láska svatá, tvoří život posvěcení, je-li zvrácená, tvoří život zatracení.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, po dlouhém zápase jsem na chvíli uviděla svého rozkošného Ježíše v mém náručí a světlo vycházející z Jeho čela. V tomto světle byla napsána tato slova: "Láska je všechno pro Boha a pro člověka, kdyby přestala láska, přestal by i život. Avšak jsou dva druhy lásky: jedna, duchovní a božská, druhá, tělesná a neuspořádaná. Mezi těmito dvěma láskami je velký rozdíl v intenzitě, mnohosti, rozmanitosti. Dalo by se říci, že mezi nimi existuje téměř stejný rozdíl, jaký je mezi myšlením rozumu a činností rukou: mysl dokáže ve velmi krátkém čase myslet na sto věcí, zatímco ruce mohou vykonat pouze jednu práci.

Bůh je Stvořitel, a jestliže tvoří tvory, je to jedině láska, která ho nutí tvořit; jestliže udržuje všechny své vlastnosti v neustálém vztahu ke tvorům, je to láska, která ho k tomu nutí, a samotné jeho vlastnosti získávají život z lásky. Totéž platí pro neuspořádanou lásku, jakou je láska k bohatství, k požitkům a k mnoha jiným věcem: to nejsou věci, které tvoří život člověka, ale pokud k těmto věcem člověk pocíťuje lásku, nejenže začnou tvořit jeho

život, ale dospěje až k tomu, že si z nich udělá vlastní modlu. Je-li tedy láska svatá, tvoří život posvěcení; je-li zvrácená, tvoří život zatracení."

24. března 1903

I když člověk není ničím, může být vším, když je s Ježíšem.

Dnes ráno, poté, co jsem prožila velmi hořké dny, přišel požehnaný Ježíš a strávil se mnou tak důvěrný čas, že jsem si myslela, že ho budu vlastnit navždy. Ale najednou zmizel jako blesk. Kdo může říct, jaká byla moje bolest? Měla jsem pocit, že se zblázním; tím spíš, že jsem si byla téměř jistá, že Ho už neztratím. Nyní, když mě stravovaly bolesti, se jako blesk vrátil a zvučným a vážným hlasem mi řekl: "Kdo jsi, že očekáváš, že budeš stále se Mnou?" A já, šílená, jak jsem byla, až opovážlivá, jsem odpověděla: "Jsem vším, dokud jsem s Tebou; cítím, že nejsem ničím jiným než vůlí vzešlou z lůna svého Stvořitele, a dokud je tato vůle spojena s Tebou, cítí život, existenci, mír, všechno své dobro. Bez Tebe se cítím bez života, cítím, že jsem ničena, cítím se rozptýlená, neklidná. Mohu říci, že zakouším všechno zlo, a abych měla život a abych nebyla rozptýlena, tato vůle, která vyšla z Tebe, hledá Tvé lůno, Tvůj střed, a tam chce zůstat navždy. Zdálo se, že Ježíš je celý dojatý, ale pak to znovu zopakoval: "Ale kdo jsi ty?"

A já: "Pane, nejsem nic než kapka vody, a dokud je tato kapka vody ve tvém moři, zdá se jí, že je to celé moře. Pokud z moře nevystoupí, zůstává čistá a průzračná tak, že snese srovnání s jinými vodami. Pokud však z moře vyjde, zakalí se a pro svou malost se rozptýlí." "Ať je to cokoli," řekl. Celý dojatý se ke mně sklonil, objal mě a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo chce být stále v mé Vůli, uchovává v sobě samém mou Osobu, a i když může odejít z mé Vůle, protože jsem ho stvořil svobodného v jeho vůli, má moc působí zázračně tím, že mu nepřetržitě dává účast na božském životě. Díky této účasti, které se mu dostává, pociťuje takovou sílu a přitažlivost spojení s mou božskou Vůlí, že i kdyby z ní chtěl vystoupit, nemohl by to udělat. To je ona nepřetržitá ctnost, která vychází ze Mne vůči tomu, kdo vždy plní mou Vůli, o níž jsem k tobě minule mluvil."

7. dubna 1903

Pochybnosti Luisy o užítku její oběti.

Poté, co jsem prožila většinu trpkých dnů kvůli neustálému strádání zapříčiněném častou nepřítomností mého milovaného Ježíše, jsem dnes ráno cítila, že jsem dosáhla vrcholu utrpení, a unavená a vyčerpaná svými silami jsem si říkala, že On už mě v tomto stavu opravdu nechce, a téměř jsem se rozhodla z něj odejít. Zatímco jsem se o to snažila, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a dal se slyšet, jak se za mě modlí. Mohla jsem jen pochopit, že za mě prosí o moc, sílu a prozřetelnost Otce, a dodal: "Cožpak nevidíš, Otče, jak moc potřebuje pomoc, když se po tolika milostech chce stát hříšnicí, tím, že se chce odchýlit od naší vůle?" Kdo může říci, jak se mi zachvělo srdce, když jsem slyšela tato Ježíšova slova! Pak vyšel z mého nitra, a když jsem se ujistila, že je to požehnaný Ježíš, řekla jsem: "Pane, je to tvá vůle, abych i nadále zůstala v tomto stavu oběti? Protože se necítím ve stejném postavení jako předtím, vidím se, jako by příchod kněze už nebyl nutný, protože kdyby nic jiného, ušetřila bych zpovědníka oběti." A tak jsem se rozhodla, že budu vše obětovat. A on: "Nyní není mou vůlí, abys z ní odešla; pokud jde o oběť kněze, vrátím mu lásku, kterou koná, stonásobně zvětšenou."

Pak celý zarmoucený dodal: "Má dcero, socialisté se mezi sebou domluvili, že udeří na církev. Ve Francii to udělali veřejně, v Itálii skrytěji, a moje spravedlnost hledá prázdná místa, aby mohla přiložit ruku k trestu."

10. dubna 1903

Protože se lidé neobracejí, Ježíš zatroubí na polnici nových a těžkých pohrom.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem našeho Pána s holí v ruce, kterou se dotýkal lidí. Když se jich dotknul, rozprechli se a vzbouřili a Pán jim řekl: "Dotknul jsem se vás, abych vás znovu sjednotil kolem sebe, ale místo toho, abyste se znovu sjednotili, bouříte se a vzdalujete se ode Mne, a proto je nutné, abych zatroubil na polnici." A zatímco to říkal, začal troubit. Pochopila jsem, že Pán sešle nějaký trest a lidé, místo aby se pokořili, využijí příležitosti, aby Ho urazili a vzdálili se od Něho; a když to Pán uvidí, nechá zaznít polnici těžších pohrom.

21. dubna 1903

Ježíš pozastavuje Luise její obvyklý stav utrpení, aby mohl trestat.

Prožila jsem dny plné hořkého strádání a slz, navíc jsem viděla, že mě Pán chce vyloučit ze stavu obětí - což se také stalo. Ve skutečnosti, ať jsem se snažila sebevíc, se mi nepodařilo ztratit vědomí; spíše mě překvapilo tolik bolestí v útrokách, že jsem se stala neklidnou a nebyla jsem schopna si nic ujasnit. Jen v noci se mi zdál sen, v němž jsem viděla anděla, který mě přivedl do zahrady, v níž byly všechny rostliny zčernalé; ale nevěnovala jsem tomu pozornost, dokázala jsem myslet jen na to, jak jen mě Ježíš mohl tak od sebe vzdálit. Později pak přišel zpovědník, a když mě našel schoulenou do sebe, řekl mi, že vinice zmrzly. (Zmrzlé vinice jsou potvrzením snu o zčernalých rostlinách v zahradě a potvrzením Ježíšovy polnice, ohlašující těžší pohromy). Zůstala jsem velmi ztrápená, myslela jsem na ubohé lidi s obavou, že mi Ježíš nedovolí upadnout do obvyklého stavu své oběti, abych mu mohla zabránit svobodně trestat. Dnes ráno však přišel požehnaný Ježíš, díky němuž jsem se dostala do svého obvyklého stavu, a jakmile jsem Ho spatřila, řekla jsem Mu: "Ach, Pane, co jsi to včera udělal? Učinil jsi svou vůli, aniž bys mi cokoli řekl, neboť bych tě prosila, abys alespoň částečně zadržel toto trestání." On mi řekl: "Má dcero, bylo nutné, abych zastavil tvoji obět, jinak bys mně v tom zabránila a já bych nebyl v trestání svobodný. Ostatně, kolikrát jsem neudělal to, co jsi chtěla? Ach, má dcero, je nutné, aby se na svět vylily pohromy, jinak by se ušetřila těla, ale duše by přišly o život."

Když to řekl, Pán zmizel a já jsem se ocitla mimo sebe bez svého sladkého Ježíše. A tak jsem ho šla hledat a mezitím jsem na nebeské klenbě spatřila Slunce, které se lišilo od Slunce, které vidíme, a za ním zástup Svatých, kteří, když viděli, v jakém stavu je svět, jak je zkažený a jak si dělá legraci z Boha, všichni jedním hlasem volali: "Spravedlivá odplata za urážku Tvé cti a tvé slávy! Použij Spravedlnosti, neboť člověk už nechce uznávat práva svého Stvořitele!" Ačkoliv mluvili latinsky, přece jsem však dokázala pochopit smysl. Když jsem to uslyšela, zachvěla jsem se, cítila jsem jak mi krev tuhne v žilách a prosila jsem o soucit a milosrdenství.

8. května 1903

Je-li člověk nakloněn dobru, přijímá dobro, a je-li nakloněn zlu, přijímá zlo.

Pokračuji ve svém nejtrpčím stavu strádání, zapříčiněném Ježíšovou nepřítomností, který se mi dává nanejvýš vidět mlčenlivý a jen na krátké okamžiky. Dnes ráno, když se zpovědník zavázal, že Ho přiměje přijít, a já jsem ztratila vědomí, se mi na chvíli a téměř

silou zjevil; obrátil se ke zpovědníkovi s vážným a utrápeným výrazem a řekl mu: "Co chceš?" Otec se zdál být zmatený a nebyl schopen nic říci, a tak jsem řekla: "Pane, možná chce právě tu věc ohledně mše svaté." A Pán mu řekl: Odevzdej se a budeš to mít. Kromě toho máš tuto oběť; čím blíže s ní zůstaneš spojen svou myšlenkou a svým úmyslem, tím silnější a svobodnější se budeš cítit, abys mohl dělat to co chceš." Pak jsem řekla: "Pane, jak je možné, že nepřicházíš?" A On dodal: "Chceš něco slyšet? Poslouchej...." A v tu chvíli bylo slyšet mnoho výkřiků hlasů z celého světa, které říkaly: "Smrt papeži... zničení náboženství... zboření kostelů... zničení každého panství... Nikdo nesmí existovat nad námi!". A mnoho dalších satanských hlasů, které mi připadá zbytečné opakovat. Pak náš Pán dodal: "Má dcero, když se člověk disponuje k dobru, přijímá dobro, a když se disponuje ke zlu, přijímá zlo. Všechny tyto hlasy, které slyšíš, docházejí k mému trůnu - a ne jednou, ale opakovaně; a když moje Spravedlnost vidí, že člověk nejen chce zlo, ale žádá o něj opakovaně, Spravedlnost je nucena mu vyhovět, aby poznal zlo, které chtěl. Ve skutečnosti člověk může zlo pravdivě poznat, až když se v něm sám ocitne. To je důvod, proč moje Spravedlnost stále hledá prázdná místa, aby člověka potrestala. Čas tvého odkladu však ještě nenastal; zatím nanejvýš ještě několik dní, aby Spravedlnost mohla trochu přitlačit svou ruku na člověka, protože už nemůže snášet tíhu takových zřůdností; a zároveň aby se příliš vysoko vztyčené čelo člověka snížilo.

11. května 1903

Pokoj staví vášně na své místo. Poctivý záměr vše posvěcuje.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na chvíli svého rozkošného Ježíše, který mi řekl: "Pokoj staví vášně na své místo, ale to, co vítězí nade vším, upevňuje všechno dobré v duši a všechno posvěcuje, je konat všechno opravdově pro Boha, to znamená jednat s upřímným úmyslem líbit se jen Bohu. Upřímné, poctivé jednání je to, co řídí, ovlivňuje a vylepšuje samotné ctnosti, a dokonce i poslušnost. V souhrnu je to jako dirigent, který řídí duchovní hudbu duše." Po těchto slovech zmizel jako blesk.

20. května 1903

Luisa obětuje svůj život za církev a vítězství pravdy.

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe s blahoslaveným Ježíšem v náručí uprostřed mnoha lidí, kteří se s železy, meči a noži snažili, jedni bít, druzí zranit, třetí odříznout údy našeho Pána. Ale ať dělali co dělali a snažili se sebevíc, nemohli způsobit žádnou škodu. Naopak, jejich samotné železné nástroje, jakkoli byly ostré a řezavé, ztratily veškerou svou účinnost a staly se nefunkčními. Ježíš i já jsme byli velmi zarmoucení, když jsme viděli brutalitu těch nelidských srdcí, která, ačkoliv viděla, že nic nezmůžou, přesto opakovala údery, aby se jim jejich záměr podařil; a pokud nezpůsobila žádnou škodu, bylo to proto, že toho nebyla schopna. Rozzlobili se, protože jejich zbraně se staly nepoužitelnými a oni nebyli schopni uskutečnit své odhodlání ublížit našemu Pánu; a řekli si: "Proč nejsme schopni nic udělat? Co je toho příčinou? Zdá se, že jindy jsme byli schopni něco udělat, ale protože se nacházíme v rukách tohoto zde, nemůžeme udělat nic. Zkusme jestli můžeme ublížit jí (Luise) a dostat ji pryč odsud." Zatímco to říkali, Ježíš ustoupil na mou stranu a dal jim svobodu, aby udělali, co chtěli. Než však na mě vztáhli ruce, řekla jsem: "Pane, obětuji svůj život za církev a za vítězství pravdy - přijmi, prosím, mou oběť." Pak vzali meč a usekli mi hlavu. Blahoslavený Ježíš mou oběť přijal, ale zatímco to dělali, při úkonu obětování jsem se ke svému největšímu zármutku ocitla sama v sobě. Myslela jsem si, že jsem dosáhla místa svých tužeb, ale zůstala jsem zklamána.

6. června 1903

Ježíš ji učí, jak se má chovat ve stavu opuštěnosti a utrpení.

Poté, co jsem prožila hořké dny strádání a utrpení, jsem se dnes ráno ocitla mimo sebe s Ježíškem v náručí. Jakmile jsem Ho uviděla, řekla jsem si: "Ach, drahý Ježíši, jak jsi mě mohl nechat samotnou? Pouč mě alespoň o tom, jak se mám v tomto stavu opuštěnosti a utrpení chovat. A On: "Má dcero, obětuj všechno, co trpíš na rukou, na nohou a v srdci, spolu s utrpením mých údů odříkáváním pětkrát Sláva Bohu Otcí; a obětuj to Božské Spravedlnosti jako zadostiučinění za všechny zlé skutky, kroky a touhy srdcí, kterých se tvorové neustále dopouštějí. Sjednot' se tedy s mým utrpením způsobeným trním a s utrpením mých ramen recitací třikrát Sláva Bohu Otcí a obětuj to jako zadostiučinění vůči třem lidským silám, které jsou tak znetvořené, že v nich již nemohu rozpoznat svůj obraz; a snaž se mít svou vůli stále spojenou se Mnou a v neustálém postoji lásky ke Mně. Ať je tvá paměť zvonkem, který v tobě neustále zvoní a připomíná ti, co jsem pro tebe udělal a vytrpěl a kolik milostí jsem tvé duši udělil, abys Mi děkovala a byla Mi vděčná, protože vděčnost je klíč, který otevírá božské poklady. Ať tvůj intelekt nemyslí na nic jiného a nezabývá se ničím jiným než Bohem. Pokud to uděláš, opět v tobě naleznou svůj obraz a přinese mi to uspokojení, které nemohu získat od ostatních tvorů. A to musíš činit neustále, protože je-li urážka neustálá, musí být neustálé i uspokojení."

Potom jsem dodala: "Ach, Pane, jak jsem se změnila - stala jsem se dokonce nenasytnou. A On: "Má dcero, neboj se, když duše dělá všechno pro Mne, všechno, co si vezme, dokonce i samotné občerstvení, přijímám, jako by občerstvovala mé trpící tělo; a ty, kdo jí je dávají, považuji za ty, kdo je dávají Mně; tak moc, že kdyby mi je nedávali, cítil bych bolest. Abych však odstranil jakoukoli tvou pochybnost, pokaždé, když ti podají nějaké občerstvení a ty pocítíš potřebu si je vzít, nejenže to uděláš pro mě, ale dodáš: "Pane, hodlám občerstvit tvé trpící tělo v mém." Zatímco to říkal, postupně se stáhl do mého nitra a já už jsem Ho nemohla vidět a mluvit s Ním. Cítila jsem takovou bolest, že bych se kvůli smutku roztrhala na kusy, abych Ho mohla znovu najít. Začala jsem tedy trhat tu část svého nitra, do níž se uzavřel, a tak jsem Ho našla a s největším zármutkem jsem řekla: "Ach, Pane, jak mě můžeš opustit? Cožpak nejsi můj život, takže bez Tebe je nejen duše, ale i tělo zcela rozvráceno a nemůže snést intenzitu bolesti tohoto strádání? A to do takové míry, že se mi zdá, že zemřu právě tady a teď; mojí jedinou a výhradní útěchou je - smrt. Když jsem to však říkala, Ježíš mi požehnal a opět se stáhl do mého nitra. Zmizel a já se ocitla sama v sobě."

15. června 1903

Jak může stvoření v sobě uchovat tvůrčí, vykupitelské a posvěcující Boží dílo.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, nevím, jak jsem svého rozkošného Ježíška uviděla uvnitř svého oka. Byla jsem překvapená a On mi řekl: "Moje dcero, každá duše, která používá své smysly k tomu, aby mě urazila, deformuje můj obraz v ní samotné; proto hřích dává duši smrt, ne proto, že by skutečně umírala, ale proto, že dává smrt všemu, co je Božské. Pokud tedy duše používá své smysly, aby Mě oslavovala, mohu říci: "Ty jsi mé oko, můj sluch, má ústa, mé ruce a mé nohy." Tímto v sobě uchovává mé Tvůrčí Dílo; a pokud k oslavování Mne samotného přidává utrpení, uspokojování a nápravu za druhé, uchovává v sobě mé Vykupitelské Dílo. A když v sobě zdokonaluje tato má Díla, mé Posvěcující Dílo opět povstává, vše posvěcuje a uchovává se v její duši. Ve skutečnosti jsem skrze všechno, co jsem vykonal v Tvůrčím, Vykupitelském a Posvěcujícím díle, vlil do duše účast na mém samotném působení; vše však spočívá v tom, zda se duše shoduje s mým dílem."

16. června 1903

To, co činí duši dražší, krásnější, milovanější a důvěrnější Bohu, je její vytrvalost v tom, aby se zalíbila jen jemu.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a uviděla jsem Ježíška s kalichem plným hořkosti a holí v ruce; řekl mi: "Podívej, dcero, jaký kalich hořkosti mi svět neustále dává pít." A já: "Pane, poděl se o něj se mnou, abys netrpěl sám." A tak mi dal vypít trochu té hořkosti; a pak tou holí, kterou měl v ruce, začal propichovat mé srdce tak, že v něm udělal otvor, z něhož vytékal potůček té hořkosti, kterou jsem vypila. Ta se však proměnila ve sladké mléko a přešla do úst Dítěte, které bylo celé sladké a obcerstvené. Pak mi řekl: "Má dcero, když dávám duši hořkost soužení, pokud se duše podřídí mé vůli, je mi vděčná, děkuje mi za ni a obětuje mi ji jako dar, je to pro ni hořkost, je to utrpení, ale pro mě se mění ve sladkost a osvěžení. Co Mě však nejvíce obšťastňuje a činí Mi největší potěšení, je to, že mohu vidět, že duše, ať už koná, nebo trpí, je celá zaměřená na to, aby se líbila jen Mně, bez jakéhokoli jiného cíle nebo účelu odměny. Avšak co činí duši dražší, krásnější, milovanější, důvěrnější s Božskou bytostí, je její vytrvalost v tomto způsobu chování, což ji činí neměnnou s neměnným Bohem. Vskutku, jestliže dnes něco dělá a zítra ne; jestliže jednou má jeden cíl a podruhé jiný; jestliže se dnes snaží zalíbit Bohu a zítra tvorům, je obrazem té, která je dnes královnou a zítra nejubožejší služebnicí; dnes se živí lahodnými pokrmy, zítra špínou."

Po chvíli zmizel, ale o trochu později se vrátil a dodal: "Slunce je tu pro dobro všech, ale ne každý se těší jeho blahodárným účinkům. Stejně tak božské Slunce dává své světlo všem, ale kdo se těší z jeho blahodárných účinků? Ten, kdo má oči otevřené světlu Pravdy. Všichni ostatní, i když jsou Slunci vystaveni, zůstávají ve tmě. Skutečně se však těší a přijímá veškerou plnost tohoto Slunce ten, kdo je celý zaměřený na to, aby se Mi líbil."

30. června 1903

Nejsvětější Panna učí duši, jak udržet vnitřní pohled upřený na Ježíše. Krása nitra duše.

Když jsem se ocitla mimo sebe, spatřila jsem Královnu Matku, poklonila jsem se jí k nohám a řekla jsem jí: "Má nejsladší Matko, v jak strašném stísnění se nacházím - zbavena svého jediného dobra a svého života. Cítím, že se dotýkám krajnosti."

Zatímco jsem to říkala, plakala jsem a Nejsvětější Panna se otevřela v místě svého Srdce, jako by otvírala svatostánek, vzala z něj Dítě, podala mi ho a řekla mi: "Moje dcero, neplač - zde je tvé dobro, tvůj život, tvé všechno. Vezmi si Ho a měj Ho stále u sebe; a když Ho budeš mít u sebe, upří na Něj svůj vnitřní pohled. Nebuď v rozpacích, když ti nic neřekne nebo když ty nebudeš schopna nic říct. Jen se na Něj dívej ve svém nitru a pohledem na Něj vše pochopíš, vše uděláš a ve všem se uspokojíš. Toto je krása vnitřní duše: bez hlasu, bez vzdělání, protože neexistuje žádná vnější věc, která by ji přitahovala nebo rozrušovala, ale všechna její přitažlivost, všechna její dobra jsou uzavřena v jejím nitru, prostým pohledem na Ježíše snadno pochopí všechno a udělá všechno. Tímto způsobem dojdeš až na vrchol Kalvárie, a jakmile ho dosáhneš, nebudeš ho už vidět jako Dítě, ale jako Ukřižovaného, a zůstaneš ukřižovaná spolu s ním."

Tak to vypadalo, že s Dítětem v náručí a spolu s Nejsvětější Pannou kráčíme po cestě na Kalvárii. Během chůze jsem občas narazila na někoho, kdo mi chtěl Ježíše vzít, a já jsem volala Královnu Matku na pomoc a říkala jsem jí: "Maminko moje, pomoz mi, protože mi chtějí Ježíše vytrhnout." A ona mi odpověděla: "Neboj se, musíš se starat o to, abys na Něho neustále upírala svůj vnitřní pohled. To má takovou moc, že všechny ostatní síly, lidské i ďábelské, zůstanou oslabeny a poraženy." Nyní, když jsme kráčely, našly jsme cestou chrám,

v němž se sloužila mše svatá. V době svatého přijímání jsem letěla k oltáři s Dítětem v náručí, abych přijala svaté přijímání; ale co mě nepřekvapilo, bylo, že Ježíš Kristus, jakmile do mě vstoupil, mi zmizel z náruče. Poté, za malou chvilku, jsem se ocitla sama v sobě.

3. července 1903

Pokud se duše za života zcela odevzdá Ježíši, Ježíš se jí po smrti odevzdá a osvobodí ji od očištění.

Dnes ráno, když jsem se velmi trápila kvůli ztrátě svého milovaného Ježíše, se najednou zjevil v mém nitru a zcela naplnil mou osobu - to znamená mou hlavu, ruce a vše ostatní. Když jsem to viděla, chtěla jsem, aby mi vysvětlil smysl toho, jakým způsobem se zviditelňuje, řekl mi: "Má dcero, proč se trápíš, když já jsem Pánem Tebe celé? Když mě duše učiní Pánem své mysli, svých rukou, svého srdce a svých nohou, nemůže v ní vládnout hřích; a pokud do ní vstoupí něco nedobrovolného, protože já jsem Pánem a duše je pod vlivem mého panství, je v neustálém postoji očišťování a to něco z ní okamžitě odchází. Navíc, protože jsem Svatý, je pro ni těžké udržet v sobě něco, co není svaté. Ba co víc, jelikož mi za života dala sebe celou, je spravedlivé, abych jí po smrti dal sebe celého a bez prodlení ji připustil k blaženému vidění. Pokud se mi tedy někdo zcela odevzdá, nemají s ním plameny očištění nic společného."

3. srpna 1903

Čím více se duše zbavuje přirozených věcí, tím více získává věci nadpřirozených a božských.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš přišel jen na chvíli a nechal mě slyšet svůj nejsladší hlas: "**Čím více se duše zbavuje přirozených věcí, tím více získává věci nadpřirozených a božských. Čím více se zbavuje lásky k sobě, tím více získává lásky k Bohu; čím méně se zabývá poznáváním lidských věd, užíváním si radostí života, tím více poznává věci nebeské, ctnosti, a tím více se z nich bude těšit, neboť hořké se promění ve sladké.** Stručně řečeno, jsou to všechno věci, které jdou spolu ruku v ruce, a to takovým způsobem, že pokud člověk necítí nic nadpřirozeného, pokud v duši vyhasla láska k Bohu, pokud neví nic o ctnostech a nebeských věcech a nenalézá v nich žádné potěšení, pak velmi dobře zná důvod."

2. října 1903

Ten, kdo je spojen s Ježíšem, roste v samotném Jeho životě, dává vývoj štěpu, který učinil při Vykoupení, a přidává další větve ke stromu Jeho lidství. Vnitřní a vnější duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, celá rozhořčená a utrápená, a téměř omámená kvůli nedostatku mého milovaného Ježíše, nevěda sama, kde jsem, zda v pekle, nebo na zemi, sotva jsem ho spatřila jako blesk, který se jen mihne, řekl: "Ten, kdo je na cestě ctností, je v mém životě, a ten, kdo je na cestě neřesti, je se mnou v rozporu." A pak zmizel.

O něco později, v jiném záblesku, dodal: "Mé Vtělení naroubovalo lidstvo na Božství, a pokud se někdo snaží zůstat se Mnou spojen svou vůlí, svými skutky a svým srdcem a snaží se vést svůj život podle Mého měřítka, lze říci, že roste v samotném Mému životě a dává růst štěpu, který jsem vytvořil, a přidává další větve na Strom Mého Lidství. Pokud se naopak se Mnou nesjednotí, kromě toho, že neroste ve Mně, nedává štěpu žádný růst, ale spíše naopak, protože ten, kdo není se Mnou, nemůže mít život, se zánikem se štěp neujme." A opět zmizel.

Poté jsem se ocitla mimo sebe, v zahradě, kde bylo několik růžových keřů, některé pěkně rozkvetlé, ve správném poměru, téměř napůl zavřené, a jiné s odkvetlými okvětními lístky, takže stačil nepatrný pohyb, aby se otřepaly a zůstal jen holý stonek růže. Nějaký mladý muž - nevím, kdo to byl - mi řekl: "První růže jsou vnitřní duše, které pracují ve svém nitru. Tyto duše jsou symbolizovány okvětními lístky růží, které jsou obráceny dovnitř, což jim dodává výraznou krásu, svěžest a pevnost, aniž by se člověk bál, že některé okvětní lístky spadnou na zem. Vnější okvětní lístky symbolizují rozkvet, který vnitřní duše činí směrem ven; přijímá život ze svého nitra, její skutky jsou provoněné svatou láskou a téměř jako světla bijí do očí Bohu i svým bližním.

Ty druhé růžové keře jsou povrchní duše; to málo dobra, které konají, je všechno vnější a všem na očích. Protože chybí vnitřní rozkvet, nemůže být cílem pouze Bůh a pouze jeho láska; a protože toto chybí, nemohou být okvětní lístky - tedy ctnosti - dobře připevněny. Jakmile tedy přichází lehký závan pýchy, okvětní lístky opadají; stehně jako dech samolibosti, lásky k sobě, závislosti na druhých, rozporů, ponížení, jakmile se dotknou růže, okvětní lístky spadnou na zem. Takže, ubohá růže zůstává stále nahá, bez okvětních lístků, zůstávají jí jen trny, které ji bodají do svědomí." Po těchto slovech jsem se ocitla sama v sobě.

3. října 1903

Ježíš prožívá svůj život ve světě nejen v Nejsvětější svátosti, ale také v duších, které jsou v jeho milosti.

Přemýšlela jsem o Hodině utrpení, v níž Ježíš opustil svou Matku, aby šel na smrt, a žehnali si navzájem, a nabízela jsem tuto Hodinu k nápravě těch, kteří Pánu ve všem nežehnají, ale spíše ho urážejí, abych vyprosila všechna požehnání, která jsou nutná k tomu, abychom se zachovali v Boží milosti a naplnili prázdnotu Boží slávy, jako by mu žehnala všechna stvoření. Zatímco jsem to dělala, cítila jsem, jak se pohybuje v mém nitru a říká: "Má dcero, při aktu žehnání Mé Matky jsem chtěl také požehnat každému stvoření zvláště a všem obecně tak, aby vše bylo požehnáno Mnou: myšlenky, slova, úder srdce, kroky a pohyby učiněné pro Mne. Všechno - všechno dostalo hodnotu díky mému požehnání. Ba co víc, říkám ti, že všechno dobré, co stvoření konají, bylo všechno učiněno Mým Lidstvím, aby všechna díla stvoření byla nejprve Mnou zbožštěna. Kromě toho můj život, skutečný a pravý, stále pokračuje ve světě, a to nejen v Nejsvětější svátosti, ale i v duších, které jsou v mé Milosti; a protože schopnosti tvorů jsou velmi omezené a jeden jediný z nich není schopen pojmout všechno, co jsem učinil, jedním tak, že v jedné duši pokračuje mé zadostiučinění, v jiné chvála, v další díkůvzdání; v některých dalších moje horlivost za spásu duší, v jiných moje utrpení, a tak dále ve všech ostatních. Podle toho, jak mi odpovídají, v nich uskutečňuji svůj život. Proto přemýšlej o tom, do jakých omezení a bolestí Mě uvádějí - zatímco Já v nich chci působit, oni Mi nevěnují pozornost." Po těchto slovech zmizel a já se ocitla sama v sobě.

7. října 1903

Obětující se duše jsou lidské andělé, kteří mají napravovat, prosit za a chránit lidstvo.

Požádala jsem zpovědníka, aby mě ponechal ponořenou ve vůli našeho Pána, a odvolala jsem poslušnost, že ať On chce nebo nechce, mám zůstat v tomto stavu oběti. Nejdříve to nechtěl, ale pak souhlasil, pokud na sebe vezmu zodpovědnost odpovídat se před Ježíšem Kristem za to, co by se mohlo stát ve světě; řekl, že si to mám nejdříve promyslet a pak mu odpovědět. Chtěla jsem mu říci, že nechci odporovat Boží vůli, prostě jestliže to Pán chce, chci to i já; když to nechce On, nechci to ani já - tak proč ta odpovědnost? A on: "Nejdříve si to rozmysli a zítra odpovíš. A tak, když jsem o tom vnitřně přemýšlela, On (Ježíš) mi řekl: "Spravedlnost to chce, Láska ne."

Když jsem se pak ocitla ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem Ho jen na chvíli a On mi řekl: "Andělé, ať už něco získají, nebo ne, vždy konají svůj úřad; neopouštějí práci, kterou jim svěřil Bůh, opatrovnictví duší. Dokonce přestože vidí, že téměř navzdory jejich neustálé péči, pílí, snaze a pomoci, se duše bídne ztrácejí, jsou stále tam, na svých místech. Nedávají Bohu ani větší ani menší slávu, jestliže dosáhnou či nedosáhnou úspěchu, protože jejich vůle je vždy stejná, neměnná při vykonávání díla, které jim bylo svěřeno. Obětující se duše jsou lidští andělé, kteří musí napravovat, prosit za, chránit lidstvo, a ať něco získají nebo nezískají, nesmějí přestat ve své práci, ledaže by o tom byli ujistěny shůry."

12. října 1903

Význam trnové koruny.

Dnes ráno jsem ve svém nitru spatřila svého milovaného Ježíše, korunovaného trním, a když jsem Ho uviděla v tomto stavu, řekla jsem Mu: "Můj sladký Pane, proč Tvá hlava záviděla Tvému zbičovanému tělu, které tolik trpělo a prolilo tolik krve? Protože Tvá hlava nechtěla být překonána Tvým tělem, které bylo poctěno pečeti utrpení, to Ty sám jsi podněcoval své nepřátele, aby Tě korunovali tak bolestnou a trýznivou trnovou korunou?"

A Ježíš: "Má dcero, tato trnová koruna obsahuje mnoho významů, a třebaže jsem mnohé řekl, vždycky zbývá ještě mnoho co říci. Ve skutečnosti důvod, proč chtěla být má hlava poctěna tím, že měla nikoliv obecný podíl, ale svůj jedinečný a zvláštní díl utrpení a vlastní prolití krve, téměř konkurující tělu - je pro stvořený rozum téměř nepochopitelný. Důvodem je to, že právě hlava spojuje celé tělo a celou duši takovým způsobem, že bez hlavy není tělo ničím; a to natolik, že lze žít bez ostatních údů, ale bez hlavy žít nelze, protože je podstatnou částí celku člověka. Ve skutečnosti, jestliže tělo hřeší nebo koná dobro, je to hlava, která ho řídí, protože tělo není nic jiného než nástroj. Proto tedy má hlava měla lidem vrátit řád a vládu a zasloužit se o to, aby do lidských myslí vstoupila nová nebesa milostí a nové světy pravd, odmítající nová pekla hříchů, kvůli nimž lidé dojdou k tomu, že se stávají odpornými otroky hnusných vášní; když jsem chtěl korunovat celou lidskou rodinu slávou, ctí a poslušností, chtěl jsem korunovat a uctít nejprve své Lidství, i když tou nejbolestivější trnovou korunou, symbolem nesmrtelné koruny, kterou jsem navracel tvorům, jimž byla odňata hříchem.

Trnová koruna navíc znamená, že bez trní není slávy a cti, že nikdy nelze ovládnout vášně a získat ctnosti, aniž by člověk pocítil, že je hluboko v těle a v duši bodán, a že pravé kralování spočívá v ovládnutí sebe sama vpichy umrtvování a oběti.

Navíc tyto trny označovaly, že Já jsem pravý a jediný Král a že jen ta duše, která Mě učiní Králem svého srdce, se těší míru a štěstí a Já ji učiním Královnou svého království. A tak všechny ty pramínky krve, které mi vytékaly z hlavy, byly mnoha malými potůčky, které lidskou inteligenci vedly k poznání mé svrchovanosti nad nimi."

Ale kdo může říci, co všechno cítím ve svém nitru? Nenacházím slova, kterými bych to vyjádřila. Ba co víc, zdá se mi, že to málo, co jsem řekla, jsem řekla bez souvislostí; a domnívám se, že tak tomu musí být i při mluvení o Božích věcech - i když vznešený je způsob, jakým se mluví, protože On je nestvořený a my jsme stvoření, nelze o Bohu mluvit jinak než koktavě.

16. října 1903

Boží vůle je světlo a ten, kdo ji plní, se žije světlem.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se plná hříchů a hořkosti. Pak se v mém nitru zjevil jako blesk a já jen na chvíli spatřila svého rozkošného Ježíše; v Jeho přítomnosti však hříchy zmizely. Znepokojena jsem se zeptala: "Můj Pane, jak je možné, že

zatímco ve tvé přítomnosti mám lépe poznat své hříchy, děje se pravý opak?" A On: "Má dcero, má přítomnost je moře bez hranic a ten, kdo je v mé přítomnosti, je jako malá kapka; ať je černá nebo bílá, rozpustí se v mém moři. Jak ji tedy ještě lze rozpoznat? Navíc můj božský dotek vše očišťuje a černé proměňuje v bílé. Jak se tedy můžeš bát? Navíc má Vůle je světlo a tím, že vždy plníš mou Vůli, se živiš světlem a tvá umrtvení, strádání a utrpení se proměňují ve zdroj světla pro duši. Ve skutečnosti jediným pokrmem, který je výživný a dává pravý život, je má Vůle. A copak nevíš, že toto neustálé živení se Mým světlem duši neustále očišťuje, i kdyby se duše poskvnila nějakými vadami?" Po těchto slovech zmizel.

18. října 1903

Hřích je čin lidské vůle, který je v rozporu s Boží vůlí. Pravá láska znamená žít ve vůli milovaného.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na krátký okamžik svého rozkošného Ježíše a On mi řekl: "Má dcero, víš, co tvoří hřích? Čin lidské vůle, který je v rozporu s Boží vůlí. Představ si dva přátele, kteří jsou v protikladu; pokud je to věc lehká, řekla bys, že jejich přátelství není dokonalé a věrné. Třebaže jde o maličkosti, jak se mohou milovat, a přesto si odporovat? Pravá láska znamená žít ve vůli druhého, a to i za cenu oběti. Je-li pak věc vážná, nejenže nejsou přáteli, ale jsou zarytými nepřáteli. Takový je hřích. Stavět se proti Boží vůli je totéž jako dělat si z Boha nepřítele; třebaže je to v maličkostech, vždy je to tvor, který se staví do opozice vůči svému Stvořiteli."

24. října 1903

Obraz církve.

Když jsem zpovědníkovi řekla o svých obavách, že můj stav možná není vůlí Boží a že bych se chtěla alespoň jako na zkoušku pokusit z něj vyjít a zjistit, zda to zvládnu, aniž bych mu způsobila obvyklé potíže, zpovědník řekl: "Dobře, zítra to zkusíš." A tak jsem zůstala, jakoby zbavena obrovského břemene. Teď, když sloužil mši svatou a já jsem přijala svaté přijímání, uviděla jsem jen na chvíli ve svém nitru svého rozkošného Ježíše s pohledem upřeným na mě, se sepjatýma rukama, jak mě prosí o slitování a pomoc. V tu chvíli jsem se ocitla mimo sebe, uvnitř místnosti, v níž byla paní, majestátní a úctyhodná, ale těžce nemocná. Ležela uvnitř postele s čelem tak vysokým, že se téměř dotýkalo klenby stropu, a já jsem byla nucena zůstat nad tímto čelem v náručí kněze, abych udržela klid a mohla se na ubohou nemocnou dívat. Zatímco jsem byla v této pozici, viděla jsem kolem ní několik duchovních, jak ji obklopují a nabízejí pacientce svou péči a říkají mezi sebou s intenzivní hořkostí: "Je nemocná, je nemocná - nestačilo by nic víc než trochu zatřást." A já jsem se starala o to, aby se čelo postele nehýbalo, protože jsem se obávala, že kdyby se postel pohnula, mohla by zemřít.

Ale když jsem viděla, že se věci vlečou, a téměř mě ta nečinnost až rozčilovala, řekla jsem tomu, kdo mě držel: "Propána, nech mě sejít dolů, nedělám nic dobrého, ani nikomu nepomáhám - proč tu zůstat, tak zbytečně? Když sejdu dolů, aspoň jí mohu posloužit, pomoci jí. A on: "Copak jsi neslyšela, že i malý otřes jí může přitížit a způsobit jí ty nejhorší věci? Kdybys slezla dolů, protože tu není nikdo, kdo by udržel postel v klidu, mohla by dokonce zemřít." A já: "Ale jak je možné, že právě tímto způsobem k ní může přijít dobro? Nevěřím tomu - propána, nechte mě slézt dolů." Když jsem tedy tato slova několikrát zopakovala, položil mě na zem a já sama, aniž by mě někdo držel, jsem se přiblížila k nemocné a ke svému překvapení a zármutku jsem viděla, že se postel hýbe. Při těch pohybech jí zmodral obličej, trásla se a vydávala smrtelný chrapot. Těch několik duchovních plakalo a říkalo: "Už není čas, už se nachází v nejkrajnějších okamžicích." Pak vstoupilo několik

nepřátel - vojáků a kapitánů, aby nemocnou zbili; ale ta paní, ač umírala, vstala s neohrožeností a majestátem, aby se nechala zranit a zbít. Když jsem to viděla, zachvěla jsem se jako třtina a řekla jsem si: "Já jsem příčinou tohoto, já sama jsem dala popud k tomu, aby se stalo tolik zla." A pochopila jsem, že ta paní představuje Církev, nemocnou ve svých údech, s mnoha dalšími významy, které se mi zdá zbytečné vysvětlovat, protože je lze pochopit, když si přečtete, co jsem napsala.

Pak jsem se ocitla sama v sobě a Ježíš mi řekl v mém nitru: "Když tě navždy propustím, nepřátelé začnou nutit mou Církev prolévat krev." A já: "Pane, není to tak, že bych nechtěla zůstat - chraň mě nebe, abych se byť jen na mrknutí oka vzdálila od Tvé vůle; když Ty chceš, zůstanu, když Ty nechceš, odejdu. A on: "Má dcero, jakmile tě zpovědník uvolnil tím, že ti řekl: 'Dobrá, zítra to zkusíš', uvolnilo se i pouto oběti, protože pouze pečeť poslušnosti je to, co tvoří oběť, a já bych ji bez této pečeti nikdy jako takovou nepřijal, i za cenu toho, že bych v případě potřeby učinil zázrak své všemohoucnosti, abych tomu, kdo tě řídí, dal světlo, aby tuto poslušnost udělil. Trpěl jsem a trpěl jsem dobrovolně, ale to, co mě ustanovilo jako oběť, byla poslušnost mému drahému Otci, který chtěl ozdobit všechna má díla, od těch největších až po ta nejmenší, čestnou pečeti poslušnosti." Když jsem se pak ocitla sama v sobě, pocítila jsem strach, že se pokusím odejít, ale pak jsem se z toho vymanila a řekla jsem: "Ten, kdo mi dal tuto poslušnost, na to měl myslet; a kromě toho, pokud mě Pán chce, jsem připravena."

25. října 1903

Duše v Boží milosti okouzluje Boha.

Když se blížila hodina mého obvyklého stavu, říkala jsem si, že pokud Pán nepřijde, měla bych se pokusit o to, abych z toho vystoupila, a také alespoň zjistit, zda se mi to podaří. Zpočátku se mi to dařilo, ale pak přišel můj milovaný Ježíš a ukázal mi, že když budu myslet na to, že v něm zůstanu, přiblíží se ke mně a připoutá mě k sobě takovým způsobem, že nebudu moci vyjít; když naopak budu myslet na to, že z něj vyjdu, vzdálí se a uvolní mě takovým způsobem, že to dokážu. Tak jsem se nemohla rozhodnout a říkala jsem si: "Jak ráda bych viděla zpovědníka, abych se ho mohla zeptat, co mám dělat." Pak, o něco později jsem uviděla zpovědníka spolu s naším Pánem a hned jsem se zeptala: "Řekněte mi, mám zůstat - ano, nebo ne?". Zatímco jsem to říkala, viděla jsem v nitru zpovědníka, že odvolal poslušnost, kterou mi den předtím udělil, a tak jsem se rozhodla zůstat, říkala jsem si, že pokud je pravda, že odvolal poslušnost, dobře; pokud to tedy byla moje fantazie, která to tak viděla, zatímco by to mohla být lež, až přijde zpovědník, budou věci vyřízeny a já to budu moci zkusit jiný den. Tak jsem se uklidnila.

Pak mi požehnaný Ježíš, který se nadále zjevoval, řekl: "Má dcero, krása duše v Boží milosti je tak velká, že okouzluje samotného Boha. Andělé a svatí žasnou, když vidí tuto podivuhodnou předzvěst duše, ještě pozemské, která vlastní Boží Milost. Během vyzařování její nebeské vůně se kolem ní roztančí a ke svému nejvyššímu potěšení v ní nacházejí téhož Ježíše, který je blaží v nebi, a to takovým způsobem, že je jim lhostejné, zda jsou nahoře v nebi nebo dole v blízkosti této duše. Kdo však udržuje a zachovává tuto předzvěst, dávající duši, která žije v mé Vůli, stále nové odstíny krásy? Kdo z ní odstraňuje jakoukoli rez a nedokonalost a dává jí poznání předmětu, který vlastní? Má vůle. Kdo ji posiluje, upevňuje a utvrzuje v Milosti? Má Vůle. Život v mé Vůli je celým smyslem Svatosti a dává neustálý růst v Milosti. Avšak ta duše, která někdy plní mou Vůli a jindy svou vlastní, nikdy nebude utvrzena v Milosti; nedělá nic jiného, než že trochu roste a pak hned klesá - a kolik zla to přináší duši! O kolik slávy připravuje Boha i sebe! Je obrazem té, která je dnes bohatá a zítra chudá; nebude utvrzena ani v bohatství, ani v chudobě, a proto nikdo nemůže vědět, kde

skončí." Po těchto slovech zmizel. Po chvíli přišel zpovědník, a když jsem mu vyprávěla, co jsem napsala, ujistil mě, že opravdu odvolal poslušnost, kterou mi udělil.

Abych uposlechla zpovědníka, pokračuji ve vyprávění dalších významů, které jsem pochopila 24. dne tohoto měsíce. Paní tedy představovala Církev, která je nemocná, ne sama o sobě, ale ve svých údech; ale přestože je ponížena a nepřáteli urážena a neschopná ve svých jednotlivých údech, nikdy neztrácí svou vznešenost a úctyhodnost. Co se týká lůžka, na němž ležela, pochopila jsem, že i když se Církev zdá být utlačovaná, nemocná a v protivenstvích, přesto odpočívá s věčným a trvalým klidem, pokojem a bezpečím v otcovském lůně Božím, jako dítě na klíně své matky. Pochopila jsem, že čelo postele, které se dotýkalo klenby, je božská ochrana shůry, která Církvi vždy pomáhá, a že vše, co obsahuje, pochází z nebe: svátosti, učení a další věci - vše je nebeské, svaté a čisté, a to tím způsobem, že mezi nebem a církví probíhá nepřetržitá komunikace, která není nikdy přerušena. Pokud jde o těch pár duchovních, kteří paní nabídli péči a pomoc, pochopila jsem, že je málo těch, kteří obhajují Církev celou svou bytostí a považují zlo, které se jí dostává, za takové, jako by se dělo jim samotným. Místnost, v níž přebývala byla vystavěná z kamene, představovala pevnost, neochvějnost, a dokonce tvrdost Církve v tom, že nikomu nepřenechává práva, která jí náleží. Umírající paní, která se s neohrožeností a odvahou nechává bít nepřáteli, představovala Církev, která, i když se zdá, že umírá, povstává znovu ještě neohroženější - ale jak? Skrze utrpení a prolití krve - pravého Ducha Církve, vždy připraveného k umrtvování, jak to činil Ježíš Kristus.

27. října 1903

Božský způsob jednání je pouze láska k Otci a k lidem.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem na chvíli svého rozkošného Ježíše, jak mi říká: "Má dcero, přijímat umrtvování a utrpení jako pokání a trest je chvályhodné, je to dobré, ale nemá to nic společného s božským způsobem jednání. Ve skutečnosti jsem mnoho vykonal, mnoho jsem vytrpěl, ale důvod, který jsem k tomu všemu měl, byla jen láska k Otci a k lidem. Hned se tedy ukáže, zda má stvoření božský způsob jednání a utrpení - zda je to láska samotná, která ho nutí jednat a trpět. Má-li jiné způsoby, přestože mohou být dobré, jsou to vždy způsoby tvorů, a proto v nich najde zásluhy, které může získat tvor, nikoli zásluhy, které může získat Stvořitel, protože zde neexistuje jednota způsobů. Má-li však můj božský způsob jednání, oheň lásky zničí jakoukoli nesouměřitelnost a nerovnost a vytvoří z mého díla a z díla tvora jedinou věc".

29. října 1903

Když se duši vtiskne do srdce charakter záměru Stvoření, Ježíš jí dá zakusit část nebeského štěstí.

Dnes ráno se můj milovaný Ježíš zjevil v mém nitru, jako by se vtělil do mé osoby, a při pohledu na mě řekl: "Má dcero, když vidím v duši vtištěný charakter záměru stvoření, cítím se s ní spokojen, protože vidím tak dobře vykonané dílo, které jsem stvořil, cítím povinnost - nebo spíše ne povinnost," dodal hned, "protože ve mně nejsou žádné povinnosti, ale mou povinností je intenzivnější láska, abych se jí odvděčil, a to tím, že pro ni budu prosazovat část nebeského štěstí - to znamená, že budu jejímu intelektu zjevovat poznání Božství; přitahovat ji pokrmem věčných pravd, odhalovat jejímu zraku svou krásu, nechat znít sladkost mého hlasu jejímu sluchu, jejím ústům přijímat mé polibky, jejímu srdci má objetí a všechny mé něžnosti. A to odpovídá účelu, pro který jsem ji stvořil, totiž aby mě poznávala, milovala a sloužila mi." A zmizel.

A tak jsem se ocitla mimo sebe, uviděl jsem zpovědníka a řekla jsem mu, co mi řekl blahoslavený Ježíš. Zeptala jsem se ho, zda to odpovídá pravdě, a on mi odpověděl: "Ano." Nejen to, ale ještě dodal, že božské promlouvání lze dobře rozpoznat, protože když Bůh mluví a duše to přijímá, ten, kdo naslouchá, nejen vidí pravdy slov, ale cítí ve svém nitru pohyb, který má jen božský Duch.

30. října 1903

Učení o pokoji.

Dnes ráno, když můj rozkošný Ježíš nepřicházel, jsem si v duchu říkala: "Kdo ví, jestli je pravda, že přicházel náš Pán, nebo to byl spíš nepřítel, aby mě oklamal. Jak by mě mohl Ježíš Kristus opustit tak ošklivým způsobem, bez slitování?". Zatímco jsem o tom přemýšlela, dal se na několik okamžiků vidět, zvedl svou pravou ruku, přitiskl mi palec na ústa a řekl mi: "Buď zticha, buď zticha. A kromě toho, bylo by pěkné, kdyby někdo, kdo viděl slunce, jen proto, že ho nevidí, řekl, že to, co viděl, slunce nebylo? Nebylo by pravdivější a rozumnější, kdyby řekl, že slunce se skrylo?" A zmizel.

Neviděla jsem ho, ale cítila jsem, že se mě svýma rukama dotýkal po celém těle, že mi třel ústa, mysl atd. a že mě celou rozzářil. Protože jsem ho neviděla, moje mysl stále ve mně vyvolávala pochybnosti, a On, když se znovu objevil, dodal: "Ještě s tím nechceš přestat? Chceš, aby Mé dílo v tobě zmizelo, protože tím, že pochybuješ, nejsi v pokoji? Já jsem pramen pokoje, ale když ten, kdo tě vede, tě nevidí v pokoji, způsobíš, že bude pochybovat, že to není Král pokoje, kdo v tobě přebývá. Ach, nechceš být pozornou! Je pravda, že Já sám činím v duši vše tak, že beze Mne by neudělala nic, ale je také pravda, že duši vždy ponechávám nitku její vůle, aby i ona mohla říci: "Vše dělám ze své vůle." A tak tím, že jsi neklidná, přetrháváš tuto nit spojení se Mnou a svazuješ mi ruce takovým způsobem, že v tobě nemohu působit a čekám, až se znovu uklidníš, abych mohl znovu vzít nit tvé vůle a pokračovat v mém díle."